

AKATALPA

Ekim 2007 - Sayı 94

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

ŞAYAZGİLLER

Nuri DEMİRCİ

Ramis DARA

Şiir ve edebiyat dünyası demeyeceğim, şiir ve edebiyat heveslileri arasında yaygın bir kanı vardır: Şiir yazamayanlar yazar ya da eleştirmen olur. Günümüz şairlerinin birçoğuna bakıyorum da, durumun böyle olmadığını, yazar olamayan pek çok kişinin şair olmaya çalıştığını görüyorum.

Bu beyler ve bayanlar o kadar dolular, öyle heyecanlılar ve hırslılar ki, bu duygu ve sözde-düşünce yükünü insan gibi boşaltıverseler, dünyayı kurtaracaklarını, orada bir numara oluverceklerini sanıyorlar. Bir şevkle oturuyorlar yazının başına. Birkaç cümle kuruyorlar. Daha doğrusu kurduklarını sanıyorlar. Olmuyor. Yürümüyor.

Derin sandıkları, yeni sandıkları, özgün sandıkları duygu ve düşünce yükü, sıradanın sıradanı bile değil. Bir toz tanesini taşıyamayacak kadar zayıf. Yazmaya devam etseler, rezilin rezili olacaklar. Bırakıyorlar.

Kalem işe yaramayınca, tuşlar kanatlanıp uçamayınca, bu kez alıyorlar ellerine kazmayı, şiir kazıyorlar.

Kazıyorlar, kazıyorlar, biraz toprak - çokça kırık taş çıkarıp yığıyorlar ortalığa. Alanın canlılarının çoğunluğunu arızalılar oluşturduğu için bunların bir kısmı düz bir yerdeki yığını haliyle bir şeye, bağışlayın şiire benzetiyor. Başkaları benzetince, kazmalılar da benzetmeye başlıyor kendini bir şeye, bağışlayın, şaire. Bir süre sonra gerçek şairlerin yanında yöresinde buluna görüle, bunlar da şair sanılıp sayılıp çıkıyor.

Ama yine de derinlerde bir şeyler eksik kalmıştır; bunu bazen hisseder gibi oluyorlar. Biraz çamur karıp delikleri tıkamak için yazıya yöneliyorlar bir süre sonra yeniden. Çoğu kırık taş - birazı verimsiz toprak yığmaya devam ederlerken, kuramadıkları cümlelerle yazıdan, sözde eleştiriden medet ummaya başlıyorlar.

Böyle böyle kıdemli, usta, ödüllü, jüri üyesi, filozofik, çevirmen, editör, yayımcı, li, lü, si, su, men, man, ci, cü şair, şair-eleştirmen katına çıkıyorlar.

Ey Dil, ey Türkçe, sen nelere kadirsin! İnsanı zir-vezir de edersin, zil-rezil de!..

ÇARŞI I

Berberin aynası takıldığında
Sokak ışıdıydı
Hâlâ o çerçeve
Şurası yeni karardı
Kıyısındaki resimler epeydir sarı

Ne bu evler vardı, aydınlık
Camekânlı dükkânlar ne de
Avlusu at kokan şu han
Bitişğinde
Gün devrilmeden kepenklerini indiren
Nalbant, koşumcu, şehla aktar
Bir de manifaturacı

Bir evin odaları gibiydi çarşı

ÇARŞI II

Sokağın köşesinde
Ne sattığını unutmuş
İki cepheli bir dükkân

Duvarlarında geyik başları
Doldurulmuş kuşlar
Çivilerden sarkan ev içleri

Tezgâhın üstünde
Hayatın oyuğuna uygun vidalar

Rüzgârlı bir balkon var bir köşede
Ve ay ışığına dayanıklı sandalyeler

Bir kıyıda duruyor
Paketi çözülmemiş zaman

Yusuf Alper, Süreyya Barutçu, Ramis Dara, Nuri Demirci, Özlem Tezcan Dertsiz, Gültekin Emre, Hilmi Haşal, İlhan Kemal, Mustafa Ergin Kılıç, Mehmet Sadık Kırmırlı, Salih Mercanoğlu, Cihan Oğuz, Naz Özalevli, Özkan Satılmış, İhsan Tevfik, Mehmet Mümtaz Tuzcu.

ÜCRADA MAYALANAN HÜZÜN YA DA SÖZÜN YALNIZLIK HALİ: ŞİİR

Hilmi HAŞAL

Yaşam gailisinin bitmezliği, sorun öğüten çarkların gerilimi, tümüyle kâğıda dökülen zamanın izidir. Kâğıda dökülebilmişse eğer... Söz konusu iz, metin -şiir, deneme, öykü- olasıya dek kat ettiği mesafeye değere bürünür. Somutlaşınca, yani nesne oluncaya dek geçtiği süreçte, uğradığı alayım ve demlenmeyle derinleşmiştir, derinleşebilmişse... Yazanın ruhunu kemirir, aklını kıskırtır, bedenini çürütür söz konusu yaratım evresi. Yazana cehennem azabını öğretir öylelikle. Sonuçta, ne olursa metin olmayla olur: öz ve biçim, yapıyı elle tutulur, gözle görülür kılınca. Öylelikle kişilik kazanır sözcükler, metnin omurgası oluşur...

Güncelliğini koruyan bir durum; “Şiirin yalnızlığı, ya da ücrada yaşıyor / yazıyor olmak”... Yazılış zamanından yayımlanış zamanına akan yüksek gerilimdir şiir atmosferini sunana. Şiirin yüksek gerilimi diye adlandırılabilir durum yeni keşfedilmiş değil. Kişi, dönüp geriye baktığında şaşkınlığa uğrar bazen. “Bunu ben mi yazmışım?” sorusuyla yüzleşmek. Aslında hüsrana halidir yaşanan. Ve elbette iki tür şok travması bırakır insanda. İlki; “Bu benim yazdığım bir şey olamaz” dedirtir. Diğeriye; “Lanet olsun yine demek istediğimi diyemedim!” serzenişidir. İlki kamçılar, hırslandırır, kıskırtır insanı. İkincisi, imkânsızlığa teslimiyettir, yenilgiyi kabul, arayıştan vazgeçiş... Şiire inatla sarılanlar, adanmış kişiler, bütün ömrünü şiire, sözcükler uğruna çile çekmeyi göze alanlar, ilk olasılığı arayış yolunda verilmiş bir mola sayarlar. Yaşamaya, tutunmaya gerektirir çünkü şiiri arayış; o henüz yazılmamış olanı, o büyük şiiri... Yazma serüveni öyle öyle ilerler, moral dalgalanmalarıyla! Suskunluğu bile, hüsrana bile söyleyebilmenin açık denizinde, harflerin, hecelerin gizemini arar şiir arayıcısı, imge defnecisi.

Adanmış kişi, yaşadığı her anı şiir için bir fırsat, bir armağan olarak benimser. Dilin; anadilinin, yazı dilinin işlevini kavramıştır. Yaşantısının rastlantılar silsilesini şiirden yana değerlendirir. Hatta kazaları, bireysel felaketleri bile şiire “tahvil” eder. Gündelik olandan, işlerden ve zamanın işleyişinden, akreple yelkovanın yetişilmez koşusundan dersler çıkarır. Gerçeklikten kopmadan sürdürür kurgu nimetinden, “fantazy”dan yararlanmayı. Öyle nefes alıp verir ücradaki köşesinde. Yalnızlığında. Adanmışın yegâne uğraşı alanı, bireysel gezegeni şiiridir. Gerçeğini özümsemiştir artık; şiir ile ve şiir uğruna ancak varolabilmektedir. Yoğunlaştığı olanaklar kargaşası içinden umudu damıtır, Tutunduğu, ayak bastığı nokta şiirdir ya şair olmak, şair sayılmak değildir asıl hedefi. Asıl derdi, dışarıdan bakanlara saçma, delice görünen eylemini yaşamının anlamlı bir parçası kılıp naçiz varlığına bir zerre değer eklemektir. Seçilmiş yaşama biçimi, haklı gerektirir şiir için. Hüznün coğrafyası insan kalbidir çünkü ücranın bereketidir, sözcüğün hüznünden damıtılıp imge kılınması.

Ücrada yazıyor olmak, üretkenliği kamçılayan karamsarlığı tanımayı, mutsuzluğu dünyanın sonu saymamayı zorunlu kılar. Adanmış birey bilir ki bir şiirin dizeleri topluca yaşanan mekânlarda, paylaşılan ‘ortak’ zamanlarda sökün edip inmez ak kâğıt üzerine. Kalabalıkta gelmez şiir... O denli yalnızlaşan kentli bireydir, gündelik hesaplardan, oyunlardan mutluluk çıkmayacağını kendine inandırmış kusurlu kalemşör kişilik. Dünyevi mülk ve taht kavgaları arasında mutlu olabilir mi insanoğlu(?) sorusunu yanından eksik etmez. Sözcüklerle kurduğu evrenden medet umar, bilir; dili her şeyidir. Tek sermayesi, yerine göre tek silah... Yazmayı ahdedtiği yaşantı kırıntısı peşinde gider, izleği biricik kılavuzdur. Zamanını şiir kılabilmiş olmak tesellidir, mutsuzluğa panzehirdir. Yazan birey için zamanın vicdanı şiirdir. Aşkın

vicdanı ve meyvesi de... Yaşantının soru-yanıt geçidindeki anlam rüzgârıdır yazılmadık her dize. Nasıl eseceği, nereye dek eseceği kestirilemez. O bakımdan da zenginliktir var olunan zaman dilimi. Sonrayı, gelen anı gerekli kılan, vazgeçilmez (elzem) sayan yaşama felsefesiyle örtüşmüşlüğü şans bilir.

Şiirin doğuş anları ve sonraki evresi, yani yaratım süreci bilinmezlikler madenidir, “muamma” ile doludur. Belki de o nedenle dünden bugüne gelinen çizgide, imge baş tacıdır. İlk sarılan anlatım aracıdır. Gözde dil sihri nesnesi... Dil araçtır dediydik, evet “aracı” kılınmadan evvel araçtır! Belki de “imge şiirin cinidir” dense daha hakça bir benzetme olur. Cin olumlu veya olumsuz, eril veya dişil algılanabildiğinden, şiirin şeytanı denmesine yeğ tutulabilir. Mistik, mitolojik söylem parçası kılınabilir şiirdeki imge yoğunluğu, cin’in etkinliği... Ki cinsel çağrışımları da çoğaltmaktadır öylesi metaforlara kaçış. İmge, şiirin vazgeçilmez öğesidir elbette, şiire aklının bir ucunu kapırmış hiçbir cingöz dünyalı yadsımaz bunu... Öyleyse; “imge yalnızlığın ceninidir”, denmesinde ne beis var?

Şiirin doğuşunda, zaman ve zemin, mevsim ve hava, koşulları kadar tinsel gerilimin de etkisi vardır. Belki en önemli etmendire... O nedenle “ücrâ”, “tenha”, “inziva” “münzevi” hatta “meczup” kavramları tarihsel öğreticiliği yanında önemli yaratım etmenidir adanmış yaratımcı, sanatçı için. Sözcüklerin elenmesi, bambaşka anlam katmanlarında iştsel ve görsel çağrışımlarla yüklenmesinde harcanan gönül gücü yabana atılamaz. Söylemin omurgası, anlatım zenginliğiyle ilintilidir, çağrışım zenginliğiyle ilintili olduğu kadar. Bezek, ritim, ses ve diğer öğeler yapının oluşumunda örgüyü tutan yerine göre yapıstırıcı rol üstlenirler. Şiirin sonsuz biçim denemeleri, söylem çeşnisi biçim ararıları şiiri sıkılaştıran vazgeçilmezlerdir. Şiirine özgüdür her biri. Hem yazım (doğum) aşamasında hem yayım (dolaşım) serüveninde şiir yeni şiirlere eşik oluşturur. Dahası kapı olur, bazı durumlarda. Şiir kendi yalnızlığını kurduğu gibi kendi etki gücünü de kurar ve okundukça geliştirir. Tam da o nedenle genelleme yapılamaz şiirin halleri dolayısıyla. Elbette tekil yahut çoğul ders de verilemez. Her şiir bir boabop ağacıdır gezgende, tek başına vardır... Bulunduğu yer, uzay boşluğundaki en ücrâ konum adresidir.

Şiirin doğuşu için kesin bir şey söylenemez. Söylenemiyor. Tıpkı şiirin tanımında olduğu gibi söylemeye yeltendikçe düğümler, kördüğümle çoğalmakta... Dedydik; çünkü her şiir bir gezgendir, tek başına “var” olur ve sürdürür varlığını yine tek başına. Şiirin yapısı için de kalıp ya da model önerilemez aynı nedenle. Hele “konfeksiyon” şablonu uydurmak, kesinkes olanaksızdır. Özetle söylenecek olursa; şiir, doğuşu ve zamanda yol alışı üzerine yargıda bulunulamayacak türdür. Yaratım türlerinin anası! Şiirin, zamanı taşıdığı, bünyesinde düne ait simler, benekler, sıızlar barındırdığı o yönüyle de biricikliğini vurguladığı yadsınamaz. Yaşamda algılanan ‘an’, ‘an’daki hüznün sanatlar için ilk kaynaktır. İlk kaynaktan, ya da ilk limandan diyelim hadi, aldığı hüznü yarına götüren soyut bir gemidir şiir. Şiir zaman gemisidir! Hem şiiri yazmış kişi için hem de “muhtemel” okuyucu kişi için. Bir kez doğan, bir kez yazılmış bulunan ama okundukça çoğalan gizemli anlam yükünün gemisidir şiir. İmge hazinesinin taşıyıcısı!

Her şiir yalnızlıktan doğar saptamasını yinelenmekte sakınca var mı? Her şiir, her sanat ürünün yalnızlığın çocuğudur, ruhun ve bedenin tenhadan devşirdiği gayri meşru çocuğu... Şiir yasaları ve her türden düzeni yadsır çünkü mayası gereği. O nedenle yalnızlığın kutsal meyvesi. Okundukça çoğalan yalnızlıklar deryasına dönüşür... Okundukça yeni anlamlar üreten, zamana eskinin tohumlarını eken ve okundukça yeni hasat atmosferi, yeni ekim-biçim tarlaları çoğaltan yalnızlık nesnesi. Şiir yalnızları terk etmez, asla terk etmez o nedenle. Yalnızlıktaki her kasveti, her bunaltıyı sağaltıcı etkisi özünde gizlidir. İyileşme dileyene ilaçtır şiir! Yalnızlıktan doğan ama yalnızlığın panzehiri olma özelliklerini de ruha zerk eden soyut güçtür... Şiir olsun yeter ki!

GÖZ TINILARI**yakın**

yıldızlar çok yakındı annemin dizlerinde
hiçbir tren geçmezdi odama uğramadan
lodosun ıslığına takılmasam olmazdı
kanmasam olmazdı, 'ateşin zilleri'ne

kapıyı açtım, büyüdü göz bebeğim

Züleyha

gözlerim kamaşıyor, parmağında kan
aşkünü rüyalardan bir yatak yapıyor
kaç kez diklenir yazına sözcüklerin
Yusuf kaç kez görünür, düştüğün o kuyudan

Elsa'ya ne anlatıyor gecelerdir Züleyha

nazar

ters döndü fincanım, dağıldı masal
kötü baktım, suç buldum bahçelerde
ısrırganlar sararken meğer dört yanımı
benmişim yüzünü çeviren ötelere

kendime değermiş nazarım değse değse

uzak

kalbim bu aralar her yere uzak
hep dolu otobüsler, cam kenarları
yolculuk düşleyen çınarlarla konuştuk
toplanıp toplanıp gitmemek hayat

kaç mevsim istiyor kendinden çıkmak?

Özkan SATILMIŞ**BİR KULAĞIN SÖYLEDİKLERİ**

İçimde; karşıma geçmek isteyen yaşlı bir ırmak
Ona yatak kur!

Kökler kökler üstüne toplanayım sende

Hangi sözcüğü ovalasan duruluyor
Bendeki nefes nefese çiçek açığı

Kaç el kaç ayakla gelirim sana sayıları şaşırtarak

Bende nereye el atsan kırmızı bir arkalık edinirsin
Dondurma isteğini giderirsin çocuktaki

Sana işleyen bir saati başlattın gövdemde

Ellerim çok kırıldı, sesim çok
Sakın üstüme gelme

Bir çekirge sürüsüyle

Güzelavratotu yığıdın ince bir hayvanın yüreğine

Artık hangi sözcüğü kullansan kirli duyarım
Bozulan, bir kulağın inançtan zarıdır

NE ÇABUK

Yerin ve göğün güleç yüzünü görmek
Gülmek onlara katılmak onlarla olmak
Fesleğen kokusuyla yaseminle begonyayla martıyla
Büyükayı Küçükayı cezve ve uçurtmalar
Sonsuz bir resimden sarkanlar
Düştü düşecek aktı akacak yıldızlar
İldır'ın ötesinden denizin diplerine

Ellerinde su kovaları kamyonlar kürekler
Hayatları yaparak ve yıkarak geçen deniz çocukları
Evlerin de kumdan kuleler gibi yıkılıp gittiğini
Ne çabuk öğrenirler ne çabuk öğrenirler
Hüzünle kayan yıldızlara bakarak
-Ben miyim yoksa bütün hayallerim mi akan boşluğa-
Acı içinde

Ne çabuk öğrenirler evlerin kumdan olduğunu
Bir esintiyle yıkılıp gittiğini
Ve derin hüznlerle ortada kalakaldıklarını
Ne çabuk büyürler ne çabuk
Ne çabuk öğrenirler hayattan hüznü çıkarmasını

Biter fesleğen kokusu yaseminler begonyalar martılar
Çil yavrusu gibi dağılırlar
Hayatın ve okyanusun soğuk göğsüne

Salih MERCANOĞLU**NİJİNSKY**

yıldız parıltısını esirgedi benden
bir dağ eteğinde ellerim karın üstünde
o an ölümün yaklaştığını gördüm
acı çığlığımı güçsüzlüğüm duydu sadece.

çünkü kutsandım; hem felsefe
tanrı istedi diye beni derviş,
beni bilge eylemedi mi cümle aleme?
yitik bellek, tanrı'nın titrek yaprağı
kop dalından düş zamanın ağır göğsüne.

şimdi ipek kravata damlıyor gözyaşım
sızıyor bir dilencinin arsız avucuna
beni anlayan ağaca şükür, yaratan uçuruma
gidip geliyor aşk, tanrısız bir pars
gibi dans ederek sokuldukça gövdeme.

biri ağlasa ona öykündüğümü bilir gök
yeryüzü sınırların tarihidir der: çevir yüzünü
bak bana, aradığın sonsuzluk öyleyse
ve sonsuzluk bir parça aşk, görürsün onu
yanıma gel yarasalar gözlerinden çekilince.

çünkü tanrı da deli: yoksa yaratıp
izler miydi böyle sayrıl bir âlemi
ey çelişki, ikonalara konmuş güvercin!
ne olur biraz sevgi başka ne isteyim
neyleyim dilim donmuş, ellerim karın üstünde.

ŞİİR KIRLANGICI – VIII

Süreyya BARUTÇU

1. Güncel tartışmalar

Yaz bitti nihayet ve bütün ortamlar gibi edebiyat ortamları da canlanmaya başladı. Dergilerin Eylül sayıları bu canlanmanın işaretleriyle gündeme geldi. Edebiyatın yılı, normal takvim yılı gibi 1 Ocak'ta değil de galiba 1 Eylül'de başlıyor.

Böyle diyoruz demesine ama sanırsanız ki edebiyat dünyamızda, şiir âlemimizde görece canlılığın yanı sıra bir ölgünlük, bir solgunluk hüküm sürüyor. Uzun süren ve gerçek ve mecaz anlamıyla sıcak geçen bir yazdan sonra sanki beklenen yenilikler olmayacakmış, kimse yeni bir şey yapmayacakmış gibi bir rüzgâr da esmiyor değil. Sanki memleketin üzerine ölü toprağı serpildi, sanki memleketin tekerlekleri kendi ekseninde dönmeye yani patinaj yapmaya başladı. Bunun nedeni siyasi gelişmeler olabilir. Nitelikli insanların nitelikli ürünleri yerine sıradan görünen hatta sıradan bile olamayan yazarcıkların, gazeteci romancıların, cinayet romanlarıyla ün yapan yeteneksiz sakallı-bıyıklı kalem erbabının, edebiyatımızın ve şiirimizin üç-dört yüz yıl evvel eskittiği imajları ille de geriye geriye giderek yenileştirmeye çalışanların modernliği tıkayan duruşları etkili olabilir bu durumun ortaya çıkmasında. Gazetelerdeki köşelerini bilmem kaç bin dolara satan gazeteci takımının giderek düzeysizleşen tavırları da olabilir. Röportaj yapma adına, ne yazdığı ne çizdiği bilinmeyen ama sayfa sahibinin yakın akrabası veya ahabası olduğu için boy boy fotoğraflarla gazete ve dergilerde yer bulanların kaldırdığı midelerimiz de olabilir. Kısacası bir düzeysizlik rüzgârıdır esmeyi sürdürüyor. Nereye kadar eser, önüne neleri katar da geri getirmemek üzere götürür, kimler ve neler bu rüzgâra direnerek niteliğin, bilginin, düzeyin, estetiğin, insanlığın bayrağını taşımayı sürdürür bilemeyiz.

Elbette bu böyle gitmeyecek ama yıl içinde ancak kendi tanıdıklarının yazdıklarını okuyan, gençlerin nitelikli yapıtlarına hiç bakmayan bir roman eleştirmeninin “Beklenen yazar nerede?” diye umutsuzca sormasıyla da bu işler düzelmez. Yanıt ortada: “Beklenen yazar gözünüzün önünde! O yazarın kitabı kim bilir hangi kitapçının arka raflarından birinde sizi bekliyor eleştirmen bey! Lütfen, bir zahmet, oturduğunuz koltuktan kalkın, çoksatan kitaplar listelerini kapatın da gidip kitapçılardan kendi çabalarınızla kitap arayın. Kendi seçip aldıklarınızı okuyun, reklam sayfalarının size dayattığı kitapları değil!”

Evet, ciddi bir eleştirmen, bırakın çoksatan romanlar listesine göre yazı yazmayı bunları tümünden reddederek yazmalı yazılarını. Siz eleştirmensiniz (veya, elleştirmensiniz!), sizi kitapların satış sayısı yönlendiriyorsa o zaman eleştirmen değil elleştirmen olarak kalırsınız. Bıyıklarınıza, okuduğunuz kitaplardan daha çok önem veriyorsanız gün gelir bıyıklarınız ağarır, seyrekleşir. Buna paralel olarak eleştirmenliğiniz de kırçillaşır! (Zaten öyle olmuş görünüyor!)

2. Kitaplar ve dergiler

* *Kendine Kırgın* - Selami Karabulut: Şairin ikinci kitabı olan *Kendine Kırgın*'da yirmi civarında şiir var. Bu şiirlerde

Karabulut çocukluk ve gençlik aşklarını, kendisiyle olan çatışmalarını, sanrılarını, karanlıkta saydamlaştırılmış yalnızlıklarını, öfke ve sevinçlerini dile getiriyor. Bunu yaparken genelde sert ve gerilim yüklü ifadelerle başvuruyor. Kitaptan birkaç dize: “*örümceğin ağını gerdiği aralıktan bakıyorum göğe/ bir anlamı olmalı bu ıssızlığın ne kadar ürksem de/ kilitlenip kaldım boşluğa... tekin değil kuşkusuz/ seçerdim karartıları uzanabilsem ayakuçularımın üstünde*”.

* *Kör Sahaf* – Hüseyin Avni Cinozoğlu: Şiirleri çeşitli dergilerde okunan elli iki yaşındaki şairin yeni şiirlerini bir araya getiren *Kör Sahaf*'ta ilginç şiirler var. Şöyle ki; bu şiirlerin çoğunda tarihsel olan ile güncel olan birlikte düşünülmüş. Bu zaman buluşması şiirleri ilginç kıldığı kadar, son zamanlarda tarihi sadece belli cemaatsel ve grupsal çerçevede okumak isteyenlere de bir cevap gibi geldi bize. Yanılma payımızı bırakıyoruz tabii... Sonuçta şiir öznel bir çalışma biçimi ve şairin anlattığı ile okurun anladığı arasında farklılıklar olabiliyor. Girişteki hayat hikâyesinden anladığımız kadarıyla Cinozoğlu, şiir ve yazı yayımlamak için dergi seçimi yapmıyor, hemen her dergide imzası görülebiliyor. Bu durum onu seçici olmanın dışında tutuyor ve sanki söylediklerinin bir şekilde duyulması kaygısını öne çıkarıyor. Yenilikle tarihsel söylemin bir arada verildiği şiirlerin birinde şöyle diyor: “*kırkinci kapıyı açsam/ belki bir başka bahirde/ semada yıldızlar/ ve balkonda/ temaşa içinde/ bir fincan çay içip/ sevgilisine mektup yazabilecek bir şair*”.

* *Sincan İstasyonu*: Eylül ayının olayı bizce bu dergiydi. Dergi, iyice bir hareket getirecek gibi görünüyor edebiyat dünyamıza. Gönül isterdi ki bu dergi en azından bir forma daha kalın olsun, kapsamlı olsun, doyurucu olsun. İlk sayısının inceliğine rağmen çok ilgi gördü ve şairlerin şiir yollamak için sıraya girdiklerini düşünmekte zorlanmıyoruz. İlk ay, en az 1000 şiir yağmıştır dergiyeye. Şairlerimiz öyledir; kollarlar yeni bir dergi çıksın diye ve çıkar çıkmaz da şiir bombardımanına tutarlar dergileri. Şiirleri yayınlanırsa bu dergiden iyisi yoktur, yayınlanmazsa zaten gereksiz bir dergi olarak edebiyat dünyamızda yerini almıştır! *Sincan İstasyonu*'nu çıkaran sayın şair Budak bu konudaki görüşlerini edebiyat dünyasıyla paylaşırsa çok iyi olur dergisinde. Editör, giriş yazısında boşluğa müdahale ettiklerinin altını çiziyor dergi çıkararak. Şiirlerden en çok, Adnan Azar ve Emel Güz'ün şiirini beğendik kendi adımıza. Dergide gelenek, okur, kimlik, saflık üzerinde duruluyor şiir bağlamında. Darısı gelecek sayıların başına. Şiire ve öteki türlere dengeli bir sayfa dağılımı ayıran ve niteliğinden asla taviz vermeyen *Edebiyat ve Eleştiri*'nin yanı sıra *Hayal, Kum, Kül, Karşın, Deliler Teknesi* vs. gibi dergilere ek olarak *Sincan İstasyonu* ile Ankara yeni bir şiir nefesine kavuşmuş oluyor; üstelik Ankara'nın taşrasından ülkenin merkezine yayılarak yapıyor bunu.

* *Kitaplık*: Eylül sayısında dosya olarak “Rüya” konusunu ele alınmış. Bu dosyada Hulki Aktunç, Oğuz Demiralp, Adnan Binyazar, küçük İskender, Semra Aktunç vs gibi imzaların yazıları yer alıyor. “Rüya” kavramı edebiyattaki ve kültürdeki değişik yönleriyle işlenmiş ve düşlerimizin hayattaki karşılıkları ortaya koyulmuş. Dergideki şiirler içerisinde Ali Püsküllüoğlu, Çiğdem Sezer ve Ali Asker Barut'un şiirleri göze batıyordu ötekiler arasında. Derginin son bölümünde Ömer Ayhan'ın Mehmet

Rauf hakkındaki ilginç yazısı, Bâki Ayhan T.'nin Baudelaire'i anma yazısı, Metin Fındıkcı'nın Gülten Akın hakkındaki yazısı okunmaya değer yazılardı.

* *Afrodisyas Sanat*: Derginin üçüncü sayısında edebiyattaki kadın soluğu, Akdenizlilik edebiyatı, şiirin insanı yansıtan yüzü üzerinde duran yazılar dikkat çekiyor. Fergun Özelli, Özlem Tezcan Dertsiz, Ahmet Uysal, Hilmi Haşal, Coşkun Karabulut gibi şairlerin şiirleri dergiye renk katıyor.

* *İle*: On ikinci sayıya ulaşan derginin canlılığı devam ediyor. Bu sayıda dergiyle beraber bir de kitap armağanı var: Şiirimizde Manifestolar. Bu kitabı Necmi Selamet hazırlamış ve şiirimizdeki temel manifesto yazılarını bir araya getirmiş. Kitabın girişinde bir de değerlendirme yazısı bulunuyor. Dergideki şiirlere gelince: Haydar Ergülen, Yavuz Özdem, Muzaffer Kale, Salih Aydemir, Uluer Aydoğdu gibi şairlerin şiirleri dikkat çekici. Ahmet Çakmak ise söyleşisinde şiir macerasının ayrıntılarını ele veriyor, şiirden ne anladığını ortaya koyuyor ve şiirinin yolunu aydınlatıyor söyledikleriyle. Hayri K. Yetik'in giriş yazısı da adeta bir makale niteliği taşıyor. Yazar, yaratıcılık üzerinde dururken enine boyuna düşünceler geliştiriyor, sıkı irdelemeler gerçekleştiriyor.

* *Sözcükler*: Dokuzuncu sayıya ulaşan dergide Cevat Çapan, Yaşar Miraç ve Hüseyin Ferhad'ın güzel şiirleri var, öteki şiirler ne yazık ki o şiirlerin seviyesinde değil. Yazılar arasında ise Mehmet Serdar'ın film eleştirisi (Şiddetin Tarihçesi) çok önemli.

* *Cumhuriyet Kitap (20 Eylül 2007)*: Ayda dört defa çıkan kitap ekinin bu tarihli sayısında Enis Batur okuma ve yazma odaklarına değiniyor. Bir metnin sıklığı, gevşekliliği, iyiliği veya kötülüğü bu yazının ana konusu. Mutlaka okunmalı! Metin Celâl ise yazısında, Selim Esen tarafından hazırlanan *Kendileri* adlı kitaptan söz ediyor. Metin Celâl'in verdiği bilgiye göre *Kendileri* adlı kitapta Adalet Ağaoğlu'ndan Nâzım Hikmet'e, Cahit Külebi'den Samim Kocagöz'e, Edip Cansever'den Fakir Baykurt'a pek çok yazar ve şairin kendi kalemlerinden yaşamöykülerine yer verildiğini öğreniyoruz. Bizce, bir edebiyatçının kendi kaleminden yaşamöyküsü önemsenmelidir; çünkü edebiyatçının ölümünden sonra onun hayranları ya da nefretçileri edebiyatçı hakkında olmadık hikâyeler anlatmaya başlıyorlar. Söz veya yazı sahibi, eğer ölen edebiyatçının hayranıysa onu abartılı biçimde anlatıyor adeta kahramanlaştırıyor. Yok eğer nefretçisiyse yerin dibine batırmak için elinden geleni yapıyor. Her iki yaklaşımda da yalan olaylar, sahte tanıklıklar birbiriyle yarışıyor. Sözelimi daha yakınlarda Cemal Süreya, Ece Ayhan, Can Yücel gibi şairlerin ölümlerinin ardından; "Yok ben onunla şöyle dosttum, yok beni sık sık arardı, buluşur şiirden bahsederdik, şiirlerimi ve yazılarımı çok beğenirdi! Benim şairliğime çok önem verirdi." gibi yalan dolanla dolu anılar (!) dergi sayfalarını süslemiştir. Bu bakımdan *Kendileri* adlı kitabın benzerlerinin yeni kuşaklar için de hazırlanması gerekir diye düşünüyoruz. Şu anda hayatta olan, yaşı ilerlemiş önemli şairlerin kendi kalemlerinden yaşamöyküleri mutlaka derlenmeli: Dağlarca, İlhan Berk, Mehmet Başaran, Egemen Berköz, Kemal Özer, Arif Damar, Ülkü Tamer aklımıza ilk gelenler arasında.

3. Öneriler

Bu sayıdan itibaren küçük öneriler yer alacak bu sayılarda. İlk önerimiz öykü ve roman yazan genç arkadaşlara. Malum son yıllarda yazılanların hayata ilişkin olmadığı, tarihi bilgiye dayalı olduğu ama hayatı yansıtmadığı, pembe tablolarla dolu olduğu, insanı kavramaktan uzak olduğu ileri sürülüyor. Bu eleştiride haklılık payı yüksek. (*Radikal Kitap* eki bu gibi kitapların reklamlarıyla dolu baştan sona.) Örneğe Elif Şafak, Orhan Pamuk, Nedim Gürsel, Murat Gülsoy, İhsan Oktay Anar, Ahmet Ümit gibi yazarların yazdıkları örnek gösteriliyor, bu örnekler önemli ölçüde doğru örneklerdir. Artık sıradanlaşmış, hiçbir farklı renk taşımayan gözü yaşlı, duygulu, veya tam tersi sürprizlerle ilerlemeye çalışan, polisiye olmakla gurur duyan ama aslında polisiye değil ancak fiktifiye olan öykü ve roman konuları yerine hayatın içinden bazı konular öneriyoruz: 1. Evine çok uzak bir otobüs durağına kadar yürüdüktan sonra cüzdanını ve cep telefonunu evde unuttuğunu fark eden bir adamın gün boyunca çektiği sıkıntılar, 2. Çalma tutkusuna bir türlü engel olamayan (kleptomani) bir adamın en sonunda kendi evini soyma serüveni, 3. Şehirlerarası bir otobüste mola sonrasında masadan kendi çantası yerine başka birinin çantasını aldığını fark eden bir adamın otobüs kalktıktan bir iki saat sonra durumu anladıktan sonraki telaşı, 4. Bir şairin imge avcılığı yapmak için denediği yöntemler (günlük hayat içerisinde), 5. Dul bir kadının sevip sevmediğine emin olmadığı bir adamla seviştikten sonra duyduğu pişmanlık.

4. Ayın vedaları

1. "Sadece 'Türklüğe hakaret' değil, herhangi bir ulusa, millete hakaret etmek dünyanın en aşağılık halidir. Onur sahibi kimse ne Türklüğe, ne Ermeniliğe, ne de Yunanlığa hakaret eder. Ruh sağlığı yerinde kimse böyle bir aymazlık yapmaz. Başkalarının yurduna saygı duymadan kendi yurdumuzu, başkalarını sevmeden kendimizi sevemeyiz!" (Özdemir İnce, *Hürriyet*, 29 Ağustos).

2. "Masada bir metin tamamlanmış, temizlenip son, kesin haline oturtulmuş, onu sıkı buluyorum. Ne büyüklenme!", (Enis Batur, *Cumhuriyet Kitap*, 20 Eylül 2007).

3. "Ben bu süreçte ülkemizin içinde bulunduğu durumu ulus olma bilincinin giderek aşınması ve yok oluşa doğru yol alışı olarak görüyorum. Bugün Türkiye uluslar arası kapitalin kölesi, sömürgesi durumundadır ve bu giderek daha fazla böyle olmaktadır." (Ataol Behramoğlu, *Varlık*, Eylül).

4. "Herkesten daha duyarlı oldukları vehmedilen şairlerin duyarlı oldukları koca bir yalandan ya da hüsn-ü kuruntudan ibarettir." (Haydar Ergülen, *Varlık*, Eylül).

5. "Bu kitap, kendisini yazar olarak görmeyen birisi tarafından yazılmıştır ve zaten satılmamıştır. 6 bin adet basılmış ve dağıtılmış olup sadece 344 adet okuyucular tarafından alınmıştır. Bu kitap, okuyucular ve satış noktaları tarafından ilgi görmemiştir. Şahnaz Çakıralp'in kitabın satışı için gerek telefonla, gerekse giderek rahatsız ettiği dağıtım firmalarından, dükkân ve mağazalardan özür dileriz." (Dizi oyuncusu Şahnaz Çakıralp'in kitabı hakkında yayınevinden medyaya yapılan duyurunun Eylül ayı gazetelerinde yer alan metninden alındı.).

DÜN YANIĞI

5. öykü, küçük. büyük kent! pencereni, kapat gözlerini.
[duyma. görme.
günlerin kıyısında karınca yürüyüşüyüm, kendimi
[tekrarlıyorum
yıllar yılı, cebimde taşıdığım; böğürerek ağlayan fotoğraf;
kayda değmez ezber! tırmandığımda aşka, doruğundan
[yırtacağım:
yükseğim diye ondan, bir karınca boyu övünürsem;
[kalbimi de!...
4. duyulsuz serzenişler! ipucuyum, izim yok; şakaklarım
[dün yanığı,
sönmemiş közünün yaşlı avucunda; hâlâ, zambak direnişi var;
kuytu, asi! kanatıyor yaramı arılığa. bu, yağmurca. güzel
ırmakmış gözlerim, sahi. sevgili, yıkan öyleyse. bat, onlara çık!
3. ömrüm, evet; vaktin darboğazlarından, cinnet akşamlarından,
kaçırdığı kendisiyle gelmiş. gel, bağışlayalım onu, bir
[hayra. hayır,
söylemeyiz; yere ayna döşetip, yattığımızı; üstünde; tavan
[aralarında,
2. oradan, ayrılığın yüzümüzdeki jilet güllerini, gördüğümüzü;
[hayat çizik-
lerimizi de... deme! karıncanın doruk tırmanması, bu. az
[şey mi?
1. ne kadar çoksa, o kadar yahşi; can kırığı; aşk kesigi; kalbim,
[yakışır sana
0. yokşehir, mart 2006

ÇÖLİSTAN

“martılar ki sokak çocuklarıdır denizin” Can Yücel

eyy ırmak, boşuna kendini yorma
şu ellerine yüzüne bak, ter içindesin
kavrulmuş dudaklarıma su ver biraz
sonra kıyıda
yorgunluk atacak kum
gibi serilip kalacağım boşluğunuza
bizim oranın gözü yaşlı kadınları
kupkuru iplere asacak
yorgun bir günün akşamında yalnızlığı
gülmesini unutacak sessizliğin ipuçları
göğün utancına karşılık dudakları kurumuş
ölü kuşlar kaldıracığım. herkes
oturduğu yerde ağlayacak
bir ikindi vaktinin yüreğini yakan sevda
güller yollayacak bana; sonra pembe...
sonra kıpkırmızı karanfiller... ben de sıcak
küllerimi savuracağım sonsuza
içimin o dar çıkmazında hep
umudu eprimiş günlerin pişmanlığı...
ve kalles bir eylülün sapsarı saçları olacak
onları tutup beyaza boyayacak zaman sonra
çölistan'da ki bir dosta sesleneceğim:
diyeceğim ki hüznün sokağından sakın geçme
üzülürsün. belki rüzgârdan
yüzü kırışık bir akşamı görüp bu sıcakta üşürsün

TANRININ GÜNAHI

diyor
dimağ dolaşık ağ
vücudumda tek kalbim sağ!
yakalamak için balıkları denizi kuruttum
yaşamak için aşkı unuttum
insan kendine cevher
kendine şer
ha
um
boya bayram hediyesi ayakkabı çatlaklarına
peki ya katma değeri makyajın yaraya
hayat bilgisi kitabı kaplığıyla
kaplanmış uçurtma
hangi rüzgâr uçurur
ki
hayata en büyük darp
bir çocuğun gözleri
kalbe en büyük harp
bir çocuğun gün aşırı büyüyen sözleri
insana en büyük sarp
kendisiyle büyüyen izleri
sana
şiir bağla misinin ucuna
gömleğinle sar kırık dut dalını
anladım buzlu camı eritmekmiş sevda

SULAR YÜRÜDÜĞÜNDE

sular yürüdüğünde
o da yürürmüş

ağaçlar düşündüğünde
o da düşünürmüş

gelivermiş boz bir üveyik
göğsüne konmuş

bir seher vaktinde
ağlayı ağlayıdurmuş

bilmem şimdi yüreği
yâr mı yare mi

gündüzü aktan ak
gecesi kâre mi

dualara mı durmuş yüzünü
yoksa intizare mi

...

bilmem nerelerde
bilsem çare mi...

Cengiz Bektaş’ın 2006 Ceyhun Atuf Kansu Ödülü’nü alan şiir kitabı tam bir tarih, mitoloji ve doğa dostu. Geçmişin kültürüyle yoğurulu bir şiiri yeğliyor Cengiz Bektaş. Buna geçmişte ve günümüzde yaşanan acıları da eklemeyi unutmuyor. Onun şiirinde krallar bir dönem olarak yer alıyor, yani tarihe can alıcı bakışlar fırlatıyor. Emeğin sömürüsü, “Elli yıl önce”ki anılar, gün batımları, dünyadaki gelişmeler, unutulmaz, mitoloji... hep onun imgelerinde, dizelerinde hayat bulur, buluyor. Büyük harfle başlıyor onu şiiri ve kısa dizelerden oluşuyor. Şiiri yalın ve dupdurudur Cengiz Bektaş’ın, dünyaya bakışı ve yorumlayışı da. Mimari yapıları ve buluntuları da unutmaz tarihsel olgu içinde: “*BU KAPI SİNANIN/ UYUMADIĞI GECELER/ .../ DÖKMÜŞ İÇİNİ/ KAPIYA*”. Arkeolojik kalıntılar, yaşadığı İstanbul, bir ulusal felaket olarak hayatımız belirleyen deprem, eşit pay edilmeyen emek, altın madeni nedeniyle gündemden inmeyen Bergama, tükenmemesi gereken umut, sonbaharın hayatın “mor çılgılığı” olarak hayatımıza girmesi, yaylaların özgür doğası, türkülerin içimizi dışımızı arındırması... onun şiirini belirleyen küçük yapı taşları, yönleridir.

Şiirini dünden bugüne taşırken Cengiz Bektaş, Anadolu kültürünü ve insanının iç dünyasını hiç imgelerinden eksik etmiyor, bir de “ıhlamur ağacı”na varana kadar doğasını. Yönetimler, kültürler, ülkeler, tarihsel anıtlar, tarihin ve insanlığın bıraktığı izler... onun izlek alanlarına giriyor. O, “Acılar”la süslemiyor şiirini, çağını “*KELEBEKLERİ ÖLDÜRDÜLER*” diyerek soldurulan “*TENLER*”e, “*CANLAR*”a gönderme yapıyor dupduru bir biçimde. Onun doğası etrafına sıkı sıkı sarılmak ve gözlemektir: “*ÜZÜMÜN/ İNCİRİN/ ELMANIN/ ESRİĞİ/ KEKİĞİM/ TANIĞIM*” dediği yerdendir onun şiir dünyası. Onun sevgisi “*DONA KARŞI GÜCÜ/ MOR ÇİÇEĞİN*” zarif duruşudur. Emeği gözü gibi koruyan bir şairdir o. Emek, üretimdir, insanca yaşamın temel koşuludur ve etik bir duruştur onun şiirinde: “*EMEĞİM/ SU VERDİM/ İŞİĞA TUTTUM/ BÜYÜTTÜM/ .../ EMEĞİM/ TOPRAKTA/ İNSANDA*”. Bunlara bir de barışı eklememiz gerekiyor ki Cengiz Bektaş’ın şair portresi tam olarak ortaya çıkabilsin. Savaşlara ve baskılara karşı duruş esaslı bir ilkedir onun yaşamında. Şair duruşunu buna oturtmuştur bir yerde. Sömürsüz bir dünyada, insanca yaşadığı düzenlerde, baskının, işkencenin, siyasal cinayetlerin olmadığı ortamlarda özgürce yaşamak, sevmek ve üretmektir barış içinde birlikte olmak: “*BÜTÜN DİLLERDE/ SUCA/ AĞAÇCA/ BARIŞ/ YANSITTİM/ İNSANCA*”.

Toparlarsak, Cengiz Bektaş şiiri gücünü insan, doğa sevgisinden alıyor. Tarihi yorumlayarak günümüze uyarlıyor, mitolojinin kültür boyutunu, geçmişin mirasına sahip çıkma olarak değerlendiriyor. Doğaya sahip çıkarken üretimin hakça paylaşılmasından yana olduğunu da sergiliyor. Bütün kültür varlıklarına aşkla sahip çıkıyor. Sevgi ve barış onun şiirinde iki önemli denge unsurudur: Savaşızsız, sömürsüz, baskısız, özgür bir dünya için yazıyor şiirlerini.

Tek sözcüklü, çağrışımı etkileyici dizelerle kuruyor şiirini. Zor anlaşılabilir bir şiir yerine sezdirmeyi yeğliyor dizelerinde. Ele aldığı konuyu didaktik bir biçimde sunmuyor, şiirin kanatlarına sığınmış bir estetik anlatımla yoğurup anlamı büyötmeyi, katmerlendirmeyi yeğliyor. Dünden gelip bugüne sıkı bir biçimde uğradıktan sonra yarına yöneliyor yalın, çarpıcı dizeleriyle: “*SÜRÜLMÜŞ TARLA/ DOĞUM KOKUYOR*”. Onun için onun şiirinde badem çiçekleri çiçek açar, ıhlamurlar kokar, toprak gebe bir kadın gibidir, yorgunluk gözle görülür,

* Çeşnicibaşının başgözüne ayaklandık. Yüz kişi vardık sanırım, en az seksenimiz taze pusatlı. Uzun arabalarla gidildi baş kesmeye. Perişan ettiği iki manga kızın öcü alınsın diye.

* Çatlak doktor saçını iy’ce uzatmış.

İlle koşup geliyor: fena dadandı boy göstermeye. Öbürleri kepazelik şerbetlisi bir alay. Binde bir buçukluk inter-lanet kızıyla güllüm atmaya gelmiş varyete kuyrukları, su katıcılar, kavga çıkarıcılar... Her birinin elinde bir havan eli; çınsabaha kadar su dövme dersleri... Üstelik uçuş adamakıllı alçak; tekerlekler çamura vurdu vuracak!...

* Testiyi dolduranla kıran bir olur mu hiç! Büyük Ödül elbette kıranlara gidiyor. Ayakta alkışlayanları selsiz susuz birakana.

* Buğday saçlı güzel falcım en çok hangi hayvanı sevdiğimi soruyor. Hepsinden nefret ederim, dedim. Güldü de güldü. Öteki kızları da güldürdü güle güle. En az nefret ettiğinizi söyleyin öyleyse, dedi cilveyle. Fil, dedim. Hemen önündeki kâğıtlara yöneldi. Yazdı çizdi, birtakım hesaplara girişti. Çok iyi bir insan olduğunuza dair belirtiler başladı bile, dedi. Biz zaten biliyoruz ama işaretlerle doğrulanması lazım. Filden öncekiler de aynı şeyi göstermişti. Hayvansevmezliğimi bile kabul etmediniz, dedim, insansevmezliğim ne olacak peki? Araya gitmeden sığacak mı fişlere? Can sıkıcılığım, kindar ahlaklılığım... Güle güle ölüyorlar. Fil hikâyesi böylece sürdü gitti.

* Sabah ışığı güzelse, işi gücü bırakır uzun bakarım ona. Görüntü avına adanmış bir güne kıskırtabilir zira.

* Şaka’yı ciddi ciddi şaka zanneden varsa, ona sözüm yok elbette.

* Çay içmediği halde çaydanlık taşıyorsa bir adam, o adam evlidir.

* Şaka’yı masum görüp masum gösterenlere “şakacıktan öyle söylüyorlar herhalde” diyerek bakmıştım hep, küçüklüğümden beri.

* Boşboğazlığımı dürüstlük diye adlandırmaya kalkmasa, idare eder giderdik belki bir süre daha.

* Şaka bir türüdür ırza geçmenin!

Irza geçmenin bir türüdür Şaka!

terli bedenler önümüzden geçer, aşk göz alıcı bir biçimde yüreklere akar...

Dün Bugün’deki şiirler, Cengiz Bektaş şiirine kalıcı bir mühür basıyor.

Dün Bugün, Cengiz Bektaş, Evrensel Basım Yayın, Mayıs 2006, 112 sayfa.

Cihan OĞUZ

Gelin, buna *gölge oyunu* adını verelim.

İnternette tesadüfen karşılaştığımız veya bir arkadaşımızın size önerdiği o şairin sitesine derin bir sondaj yaptığınızda, kendi hayat hikâyenize ışık vuran bir bilinmezi keşfettiğinizi sandınız. Belki kısmen haklıydınız da. Size ve başkalarına kendini fütursuzca sunan o bilinmezlik, ilginç, hoş ve sarsıcı bir öğreti gibiydi. Sizin açınızdansa, kelimelerin arkadaşı dünyasında gezinmek hem risk taşıymıyordu, hem de hayallerinize ket vurmaktan uzaktı.

Ona arada bir e-mailler gönderiyor, şiirleri veya yazıları hakkında övgülerde bulunuyor, *mahrem* bir dünyayı küçük küçük de olsa kuşatıyordunuz.

Elbette görünürde bunun bir sakıncası yoktu. Ama şiirlerindeki sıcaklığa hiç de yakışmayacak bir şekilde, *msn* gibi zamanı ve mekânı kolaylaştırıcı bir can simidine uzak durmayı ilke edinmesi, başlı başına bir sınır çitiydi. Oradan ötesi, edebî dünyanın tuz buz olmasından başka sonuç vermezdi.

Siz bunu anlamayacak, belki de anlamak istemeyecek kadar gençtiniz. Satırlarınız taptaze, göğüs kafesiniz bir kartalın pençesini avına hazırladığı âna benzer titreklilikteydi.

Siz şaire yaklaştıkça, nedense önünüze alıştığınız kolaylıkta bir geçit çıkmıyordu. Tünele girmenize bile izin vermeyecek kadar ürkek ve kararlı bir duruş vardı ortada. Şaşırmanız doğaldı. Asıl anlayamadığınız belki de şuydu: O, bütün açıklığına ve çıplaklığına karşın, sıradanlığa asla yüz vermiyordu. Alışkanlıkların pespayeliğe, anlık duygulanımların geri dönülemez zaafırlara uğramasından çok ama çok korkuyordu.

Taş mıydı? Ne münasebet.

Ya cinsiyetsiz bir yaratık? Asla.

Düşlerinde gezinen çırılçıplak hayaletlere karşı duyduğu dayanılmaz tutkuyu tasavvur bile edemezsiniz.

Onun kendine zırh diye seçtiği bu garip dünyaya adım atma cüretini göstermektense, ayak izlerini takip etmeniz, size inanılmaz bir özgüven kazandıracaktır.

Çünkü, ola ki bir gün karşılaşırsanız, ya siz ondaki dünyevi zaafırları çok kısa sürede fark edip derin bir iç kırıklığı yaşayacaksınız ya da o sizdeki edebî zarafetin aslında günlük hayatınıza ara sıra uğrayan geçici bir müjde olduğunu anlayıp, susacak.

İyisi mi, bilgisayarınızı kapatıp, şairin sizi mihlayan birkaç dizesini kalbinize iyice nüfuz ettikten sonra, ışıkları söndürün. Pencereden odanızın duvarına vuran gölgelerin sevişmesine kilitleyin kendinizi. Orada bir ayrılık, bir buluşma ve bir uzaklık resmi göreceksiniz.

Şairin kalbi tam da orada atıyor, sakın dokunmayın.

ARMAĞAN DÜNYA

*Bursa sabahı; 9.30 suları,
Cuma, Eylül 2007
ilk anları yeni bir gezegenin;
nefes, ışık ve ses...*

Anlam A harfiyle başlarmış
ilkini onu sustum parlıtıya karşı
demek ki benden önce de varmış kuşku ve kabul
öylece bastım çılgılığı, göbek bağımlı sunduğumda
sonra geçtim anlam kastına varlıkların
anlam her şeymiş hiçbir şeyin içinde
meğer ses akışı, meğer ışık akışı hep yanılısama
sonra unuttum, bunu da unuttum sonra

aşk her şeymiş hiçbir şeyin içinde
mademki ben varım içinde, her şey “şimdi”
mademki aşk tanrıların ilk harfiyle başlarmış
ilelebet cevher “şimdi” değilse ne, ne...
nezdinizde dünya, dünya içinde dünya
öyleyse dünya bir armağandır size
dünyaya ben geldim, size
şurada, “ben armağandır size” ağlaması
düşünüze, düşüncenize değdi
yani “an” değdi size
size
dün
olan
size

teryüzü yüzünüze güldü bugün, “şimdi” ile
şimdi ışığı, şimdi sesi alınıza, sevginize
sevginize, sevginize, sevginize...
mucize bugündür yanıt öznesi ‘ben’de
şimdi öznesi ‘ben’de siz varsınız çünkü
“an” armağandır, “an”da yaşanan size
size
ben
yeni dünya geldim, yeni söz ve yeni yankı
ve bir demet A harfi ilginize
bir aşk tutulmasından indim yeni aşka
ilk meyve
ellerinize iksir yansımaları
anka
size.

“Pembemavi”, Eylül 2007

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katkı Payı	: 15 YTL
Yönetim Yeri	: Melih ELAL Barış Mh. Adalet Sk. Adaletkent	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın.
			: ISSN 1305 - 7685

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000’de Bursa’da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyi için yazarlarına telif ödemez.